

Už dlouho jsem na naše stránky nenapsal nic osobního – když pomenu to, že veškeré konání Strašlivé Podívané je pro mne velice osobní záležitostí..

Probíral jsem teď – v čase před Vánoci – na dosavadní desky a myslel jsem na to, jestli je na každé z nich písnička, k níž mám hlubší vztah než k ostatním.

Jistě, že každý text je pro mne důležitý, každá skladba je dítětem mé duše. Ale většina z nich jsou příběhy, jejichž slova mi byla „poslána“, příběhy, které jsou reakcí na nějaký vědomý nebo nevědomý podnět.

K jiným mám ale niterný vztah, jsou to mé zpovědi. A protože každá deska Strašlivky je z jiného období mého života, zkoumal jsem, zda na je na každé nějaká písnička, která je více osobní, než jiné.

Krajina mého srdce je první CD a v tomto ohledu asi nejsilnější – obsahuje písničky, které se rodily a vybíraly za dlouhou dobu. A tak je tam jednak samotná smířlivá titulní skladba, Havran – výkřik bolestný, Kovář – věnovaný mé dceři, Budha plný emocí, Cikánka, a hlavně Já, truchlivý bůh. Já, truchlivý bůh je dodnes mou nejmilejší, nejosobnější písni...

Pohledme na Údolí včel.- to je deska plná příběhů. Každý z nich mne stále oslovuje a rezonuje ve mně. Ale nejniternější jsou pro mne zřejmě Sudičky – už dlouhou dobu se chystáme zařadit je znovu do repertoáru a já se na to moc těším.

Která z Čarovných bylinek je mému srdci milejší než ostatní? Synagoga – určitě ano! V plzeňské Velké synagoze prožívám pocit blízkosti k nebi. Ale stejně silné duchovní prožitky mívám i v kostele „u františkánů“ (kostel Nanebevzetí Panny Marie), kam je zasazen příběh Plzeňské Madony. A socha slavné plzeňské Madony samotná je umístěna v majestátním kostele sv. Bartoloměje – tomu jsem dlouho písničku dlužil, ale teď už o něm zpíváme v písni „Jak to voní v Plzni“. Ta ale bude až na dalším CD, které se teprve připravuje.

Na Čokoládě mám jasno. Je na téhle desce jedna silnější píseň než druhá, ale z hloubi mé duše nejvíce zaznívá niterná Osudová a pak ozvěna mého indiánství – Přání...

Na konci této vánoční promluvy chci ukázat ještě na mou milou „O těch Vánocích, tak trochu jinak“ Je ozvěnou toho, jak vnímám tento krásný svátek já. Je to svátek obdarování, je to zimní slunovrat, keltský Alban Arthuan, je to židovská chanukka, a stejně tak i křesťanská oslava zrození Božího syna...

Cítím v sobě ozvěnu všeho tohoto a raduji se, že jsou Vánoce.

Přeji vám, abyste se radovali také a to i ve dnech povánočních!

Petr Merxbauer